

midlertidig Hjælp til Afhjælpning af den da herskende Nød, hvorefter der af Statskassen skulde bevilges et Tilskud til Kommunerne. Forslaget blev imidlertid forkastet af Landstinget. Man har bestandig hævdet, at det vilde være urigtigt at oprette saadanne Understøttelseskasser og yde Tilskud fra Staten, og at det vilde være særlig urigtigt at gøre dette kommunalt og altsaa lade Kommunerne have de egentlige Administrationer af disse Bidrag, saa at de kunde udskrive et selvstændigt begærnet, men dog under mange Forhold ret betydeligt Beløb af Statskassen. Man har ogsaa imod Kravet om, at Statskassen skulde træde hjælpende til under Arbejdsløshed, hævdet, at det, Arbejderne vilde have, var Arbejde, og at Arbejderne i særlig Grad ikke vilde have Almisse. Deri kan man for saa vidt have Ret, Arbejderne vilde ikke gerne have Almisse, de ville helst have Arbejde. Men Arbejderne se naturligvis paa den Ting som alle andre Samfundsborgere. Der findes ikke den Klasse i vort Samfund, som i nogen Maade generer sig ved at modtage Understøttelse fra Statens Side, fordi det jo i Virkeligheden — og dette gælder i meget høj Grad, naar Talen er om Arbejderne — ikke er andet end en Tilbagebetaling af en større eller mindre Del af det Beløb, man selv har ydet ved sin Samfundsvirksomhed til en fælles Samfundshusholdning.

Dette Spørgsmaal om Arbejdsløsheden er imidlertid efterhaanden blevet mere og mere brændende og af stedse større og større Omfang. Man kan se det f. Eks. ved at tage engelske Fagorganisationers Regnskaber for de senere Aar, man vil da se, at Kontoen: Understøttelse til arbejdsløse er stegen meget betydeligt. Man kan ogsaa se det deraf, at man f. Eks. flere Steder har gjort Forsøg paa at oprette Arbejdsløshedsforsikringskasser, dels private inden for enkelte Fag, dels kommunale som f. Eks. i Svejts. Man har ogsaa i Frantrig i Fjor indbragt Forslag om at oprette en Arbejdsløshedskasse. Jeg har i den senere Tid set, at man i Svejts skal være mindre vel tilfreds med de Forsøg, man har gjort der med at oprette lige kommunale Arbejdsløshedskasser, og jeg synes ogsaa, det er ganske naturligt, at den Maade, man har grebet Sagen an paa dernede, ikke fører til Maalet. Hvis man nemlig laver en frivillig Understøttelseskasse paa et territorielt Omraade, som skal ledes og styres af Kommunen, og hvorpaa de, der nyde Hjælpen, kun have forholdsvis ringe Indflydelse, og hvor de, der skulle have Hjælp, ikke have nogen anden Forbindelse end den til-

samme Klasse, vil det sikkert føre til, at kun de, der have størst Udfigt til at blive arbejdsløse, ville lade sig forsikre i en saadan Klasse, og saa ligger det i Sagens Natur, at den kun i ringe Grad vil formaa at afhjælpe Nød af Arbejdsløshed, idet det store Flertal af Medlemmer omtrent paa samme Tid vil blive trængende. Som Følge deraf kunne de ikke saa ret meget mere end det, de selv have indskudt, plus det Beløb, som den kommunale Institution yder til Klassen. Vi ere derfor i det Forslag, vi have tilladt os at fremsætte, gaaede en anden Vej. Vi have optaget det Princip, at Arbejderne selv skulle organisere sig med det Formaal at understøtte hverandre under indtrædende Arbejdsløshed. Det sker allerede i ret stor Udstrækning, men ganske sikkert ikke i saa stor Udstrækning, som er nødvendigt for i nogen Grad at raade Bod paa den Trang, Arbejdsløsheden hos de paagældende fremkalder. Vi have tilladt os at foreslaa, at Statskassen hertil yder et Bidrag. Bidraget er i Lovforslagets § 1 fastsat til indtil 500,000 Kr. aarlig, og der er i samme Paragraf, sidste Stykke, fastsat en Maksimumsgrænse til de enkelte Organisationer, over hvilken Statens Bidrag ikke kan gaa. Man kunde nu her have rejst det Spørgsmaal: Er det den rigtige Fremgangsmaade, som Forslagsstillerne have valgt? De fremsætte et Forslag, hvis § 1 indeholder en Bemyndigelse fra Indenrigsministeren til efter visse Regler at yde Understøttelse til saadanne Kasser, og en § 2, som siger, at der skal indgives Indberetning, hvorimod der ikke i Forslaget indeholdes noget om, efter hvilke Regler de forskellige Foreninger skulle udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse, i hvilke Tilfælde, hvor længe, hvor meget osv. Jeg skal hertil svare, at den Vej kunde Forslagsstillerne ganske vist have gaaet, de kunde have stillet et saadant detailleret Forslag. Vi have imidlertid valgt den Vej, vi have benyttet, af to Grunde. For det første bevæger man sig her paa et Omraade, hvor det vil være lidt vanskeligt straks at fastslaa bestemte Regler allerede af den Grund, at man ikke har og ikke har kunnet have et fuldstændigt Overblik over Arbejdsløshedens Størrelse i de forskellige Fag. Et saadant vil først i fuldt Maal kunne staves til Beje, naar Staten ved Hjælp af sit statistiske Apparat vil foretage Undersøgelser af de her omhandlede Forhold. Som Følge deraf vilde man vanskeligt kunne fremsætte et Forslag, hvis Enkeltheder ikke med Rette kunde kritiseres som ikke holdende Stik over for Livets praktiske Forhold. Dernæst vilde man ogsaa ved at stille saadanne detaille-